

Koskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

1.3.1996

N:o 9

Värikäs sukujuhla Ruotsin laivalla

Koskelaisten sukuseuran 15-vuotisjuhlariesteily muodostui kohottavaksi muistettavaksi tapahtumaksi Silja Symphonyn Ruotsinristeilyllä 6.-8.5.1995. Matka liittyi Karjalan Liiton risteilyyn sukuseuran pitäessä samalla omia tapahtumia. Niitä olivat Coctailtilaisuus, jossa vieraili Karjalan Liiton edustajana varapuheenjohtaja **Matti Mansikka**, kiertoajelu Tukholmassa sekä lukuisat tapahtumat laivalla.

Selvitelyämme laivaantulomuodollisuudet kokoonnuimme välittömästi coctailtilaisuuteen yökerho Stardustiin jossa meille oli varattu valoisa ja avarat näköalatilat, pehmeät istuimet ja kupliva coctail. Puitteet seuran 15-vuotisjuhlariesteilyn avajaisiin olivat hienot.

Sukuseuran puheenjohtaja **Hannu Koskelainen** piti tervehdyspuheen. Puheessaan hän käsitteli sukuseuran syntyvaiheita ja totesi **Tuovi** ja **Ilmi Koskelaisen** aktiivisuuden olleen osittain kannustava tekijä sukuseuran perustamiseen. "Haluttiin tutustua toisiimme, viettää aika ajoin yhdessä oloa, tutustuaksemme. Seuratoiminnan lähtiessä käyntiin ja sukututkimuksen valmistuttua, meille selvisi esivanhempiemme kotiseutu ja mistä sukumme on lähtöisin. On tärkeä tietää kuka on. Me tunnemme juuremme. Me olemme Karjalaisia. Karjalan Koskelaisia. Koskelan koski on meille sikäli tärkeä että siitä kai tulee muodostumaan, niin toivon, meille sellainen pyhiinvaelluspaikka. Alkaa näyttää siltä, ettei meidän herrat välitä Karjalaa oikeasti takasii jahatakkaa", päätteli puhuja lopuksi.

Karjalan Liiton tervehdys

Karjalan Liiton tervehdyksen esitti varapuheenjohtaja **Matti Mansikka**.

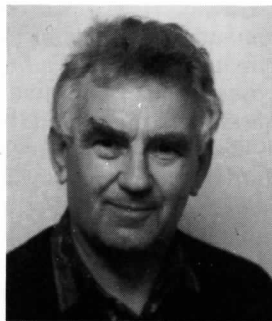
Jos jotain niinkuin toteaisin teidän suvun kohdalta, liiton vinkkelistä tarkasteltuna, niin minulle on kerrottu että te olette ensimmäinen sukuseura joka on hakeutunut liittoon. Te olette uranuurtajia tässäkin mielessä, jos olette uranuurtajia siinäkin että hakkaatte sukunne vaakunan kallioon. Teillä on tämmöistä näköjään uudistamiskykyä monella tavalla.

Se on aikamoinen ja mielenkiintoinen tarkastelukulma liitonkin näkökulmasta, että te olette avannut pään josta on seurannut että aika monta sukuseuraa on hakeutunut liittoon. Jos tätä tarkastellaan liiton tulevaisuuden kannalta tätä päivänä niin se on ilmeisesti se toiminta-alue joka vetää nuoria mukaan, sillä liiton ongelmahan on tänä päivänä se että sen jäsenistö on, voisiko sanoa ikääntynyt, minäkin alan olla nuoremmas- ta päästä, eli keski-ikä on lähempänä 70 tai 65-70 vällillä. Se on selvä merkki siitä, jollei me saada uusia ihmisiä, jotka on sekä lähellä Karjalaa, karjalaisuutta edelleen, liiton olemassa olo on kyllä uhattuna. Se merkitsee sitä, että pitää hankkia uusia muotoja. Tämä sukuseura tai sukuseurat näyttää olleen se joka tuo uusia ja auttaa. Ja se on ihmiselle tärkeää niin kuin puheenjohtaja avauksessa totesi, oppia tuntemaan ja arvottamaan juuriaan.

Niin siitä jos, hallituksen ja liiton puolelta pitäisi jotain kunniamerkkiä ojentaa niin tästä asiasta ainakin, pitäisi teille se ojentaa ehdottomasti. Te olette avanneet pään tässä asiassa.

Toinen asia mihin sinä Hannu viittasit, tähän Karjalan palauttamiskysymykseen, niin johan tuolla salissakin tahdottiin viitata tähän.

jatkuu seur. sivulla

Matti Mansikka

Juhlapöytiä oli useita joista yhteen sijoittuneista taustalla Ilmi, Aulikki ja Heikki Koskelainen sekä selin vas. Timo ja Anne Pellikka sekä Reima Koskelainen ja Anja Laitinen.

Hyvät Koskelaiset

Keskustelu synnyinseutumme palautuksesta jälleen takaisin muun Suomen yhteyteen on jumiutunut paikalleen. Nyt valtiovallan taholta vakuutellaan, että "asiasta saa keskustella". Se lieene jonkinlaista oman tunnon puhdistamista ja myötätuntoa. Ketähän se lämmittää? Voitaaisiinkohan nykyisessä maailmassa enää kieltää keskustelua, joten aika lapsekasta lupailua. Käivätaan toimenpiteitä ja tekoja.

Me Koskelaiset seuraamme mielenkiinnolla Karjalan Liiton toimenpiteitä ja kannanottoja. Karjalan Liitohan on ainoa toivomme.

Mutta meidän järjestötoimintamme Koskelaisina jatkuu. Viime vuoden aikana moni jäsenemme on täyttänyt kunnioitettavat vuodet. Valitettavasti meillä ei ole tiedossamme kaikkien jäsentemme ikää, joten varmaankin joku vuosipäivän viettäjä on jäänyt vaille ansaittua huomiota. Tämän vuoksi pyydämmekin ilmoittamaan sihteerillemme kaikkien ikäihmistemme syntymäajat mahdollisia huomionosoituksia varten. Erityisesti meitä kiinnostaa tietää, kuka on vanhin elossa oleva sukumme jäsen.

Kun suvussamme on myöskin sekä liike- että kulttuurielämässä vaikuttavia ihmisiä, niin ehkäpä jatkossa saamme tilaisuuden seurata heidän toimintojaan jutuina lehtemme palstoilta.

Kuluvan vuoden toiminnassamme on jälleen käynti koti-Karjalassa. Viipurihan se on jälleen matkakohteen pääpaikka, joskin poikkeamme matkan aikana muillakin sukumme synnyinsijoille.

Tervetuloa matkalle !

jatkoa edelliseltä sivulta

Karjalan palautus

Mutta on selvää, ettei se ainakaan huomenna tule, vaikkakin yksi kaveri sanoi hallituksessa kun Karjalaporttia käsiteltiin että, Tää kyl o hyvä raportti, mut asia on kyl silviisii niiko ennustajat on sanoneet, et viije vuuve pääst myö saahaa Karjala takasii tahtoo tai ei. Mie en tiijä oikee et mihi täs uskoo. Mut jos näi on ni hyvä on. Mutta, jos saisimme luovutetun alueen ta-

kaisin, niin ei se ihan yksinkertainen asia olisi. Siihenkin pitäisi varautua että saamme palautuksen myötä myöskin 100.000 venäläistä. Se on melkoinen vähemistö. Jos sitävastoin sanoisimme, että annetaan venäläisille kolme viikkoa aikaa lähteä kotimaahansa, olihan meilläkin aikaa vain kolme päivää lähteä, niin ei se homma toimi koska olemme allekirjoittaneet Etyk-asiakirjan, joka pitää sisällensä sen, että jos ihmiset haluavat olla, niin ne voivat olla siellä.

Myös ongelmia seuraisi

Silloin kun meille tulee 100.tuhatta venäläistä vähemistönä, niin on aivan selvä että, suurvallan asema tulee heijastumaan toisella tavalla kuin tähän asti. Tätä varten miä oon aina sanonut jokaiselle, että me jokainen olemme varmasti sitä mieltä, että Karjala kaiken oikeudenmukaisuuden mukaan kuuluu meille. Otetaan se takaisin, mutta siinä muodossa me emme sitä saa, emme tietysti, luonnollisesti, luonnonolosuhteidenkaan osalta kuin me sen jätimme, kun me saamme samalla aivan varmasti 100.tuhatta venäläistä, jollei jotain ihmettä tapahdu.

Eli meille tulee sen myötä sekä sosiaalipoliittisia, koulutuspoliittisia että yhteiskuntapoliittisia, mutta erityisesti ulkopoliittisia vaikeuksia, jo se on meidän hyvä tietää kun käymme tätä keskustelua. Minä toivon että keskustelu jatkuu myönteisissä merkeissä ja käy niinkuin se hallituksessa oleva kaveri ennusti: Viiden vuoden päästä Karjala tulee takaisin kävi miten tahan-sa.

Minä toivotan teidän suvulle edelleen hyvää jatkoa ja menestystä ja nuorta väkeä runsaasti, mutta teidän olette ilmeisesti tämmöisessä kykenevää porukkaa sil-läkin alueella. Menestystä teille ja hyvää risteilyä.

Risteilyohjelmaa

Illan vietto 6.5.95

Hannu kävi "KARJALAISTEN KIRJOJA" esittelyssä esittelemässä toimittamansa TERVAJOKI-kirjan.

Rakkautta wieniläisittäin, ja Karkelot karjalaisittain Karelia-puhallinorkesterin tahdittamana keräsi myös joukkonsa. Lapsille pallomeri tuntui olevan viihtyisin paikka. Illalliselle pyrittiin kokoamaan suku samaan paikkaan. Ilta sujui vapaasti seurustelun merkeissä.

"Eikä meitä surulla ruokita" kuten johtokunnan jäsenen Sirkka Vinnikaisen ja seurueen ilmeistä näkyy.

Kiertoaajelu Tukholmassa 7.5.95

Karjala Liitto oli järjestänyt laivalle erillaisia tilaisuuksia ja musiikkiohjelmaa. Osa sukuseuralaisista osallistui näihin tilaisuuksiin.

Sukuseuran varaama bussi odotti sataman paikoitusalueella kello 10. Pääosa sukuseuralaisista osallistui tähän kiertoaajeluun. Opas oli reipas ja asiansa osaava. Tukholmaan tutustuttiin mielenkiintoisten näkymien, tarinoiden ja asiatietojen keralla. Ihmeteltiin kuninkaan linnaa, katseltiin vanhaa kaupunginosaa, kierrettiin Suomalaisen kirkon pihan kautta, todettiin että kuvapatsas

Syystapahtuma Karjalatalossa

Syystapaaminen Karjalatalossa 21.10.95. Puhumassa seuran puheenjohtaja Hannu Koskelainen.

Hannu ja Heikki jatkavat sukuseuran johdossa

Suuremmista muutoksista jatkaa Koskelaisten sukuseura toimintaansa tulevat kaksivuotiskauttaan valitessaan Karjalatalolla 21.10.1995 pidetyssä kokouksessaan entisen johdon. Puheenjohtajaksi valittiin edelleen *Hannu Koskelainen* sekä varapuheenjohtajaksi *Heikki Koskelainen*.

voi olla pienikin. Poikettiin katsomassa Glopen-jääkiekkohallin mahtavaa kupua. (Helsingin stadionin torni mahtuisi pystyyn sen sisälle). Kolehko aurinkoinen sää suosi tutustumiskierrosta. 2-tunnin ajelu päättyi satamaan. Osa sukua jäi kaupungille, pääosa palasi laivalle, osallistua erillisiin tapahtumiin taikka ottakseen päivänokset ennen illan ohjelmaa.

Illan vietto 7.5.95

Illan päätapahtumaksi, yleisö menestyksestä päätellen muodostui MM-jääkiekko-ottelu Suomi-Ruotsi, Glopen-hallissa. Laivan televisioiden edustat täytyivät katsojista runsaasti ennen televisioinnin alkua. Jännittynä seurattiin kestäkö Suomen loistavasti alkanut ote loppuun asti. 5-1 voitto oli murskaava. Katsojien riemun purkaukset olivat mahtavat.

Illaksi onnistuttiin varaamaan pöydät Ala Carte illalliselle. Illallinen sujui miellyttävästi, huomattavan sukulaisjoukon seurustellessa ja nauttiessa pöydän antimista. Ostoskierros laivan Taxfree myymälöissä kului myös asiaan.

Iltaohjelma oli jokaisen vapaasti harkittavissa. Runsaasti aikaa vietettiin tanssin merkeissä ja virvokkeita nauttien. Taisipa siinä jonkun nukkumaan menokin siirtyä aamutunneille.

Aamulla 8.5.95

Aamupalan jälkeen odoteltiin laivan rantautumista Helsinkiin. Aamun touhujen ja pakkauksen sekä maihinnousujonotuksen aikana ei juuri sukulaisia ehditty nähdä. Mutta: toivottavasti jokainen oli viihtynyt risteilyllä, nauttinut vaihtelusta arkitouhuilun välissä, saanut miellyttäviä muistoja ja tuttavuuksia.

Parhaat kiitokset sukulaiset, risteilyn onnistumisesta. Kiitos.

PEKKA

Kokous pidettiin perinteellisen syystapaamisen yhteydessä johon oli saapunut nelisenkymmentä osanotajaa.

Iltapäivän ohjelma oli musiikkipitoinen, artistipari *Hilkka* ja *Eikka Helisalon* vastatessa musiikista ja illan juontamisesta.

Illan ohjelmassa hallitusneuvos *Kaarlo Tetri* muisteli opiskeluaikojensa Viipuria, Kaislahtea ja Sommeeta, mukaillen julkaisemaansa kirjaa *Viipurista maailmalle*. Kotiseutumatkasta puhui seuran puheenjohtaja *Hannu Koskelainen*:

Kotikarjalastamme kerrottava nuorille

“Kadotetun Karjalan, synnyinseudun kohtaaminen 50 vuoden evakkotaipaleen jälkeen on ikimuistoinen tapahtuma. Ja sen voi kokea vain kerran. Se on tunne, jossa muistot tulvahtavat mieleen voimalla, joka kuin tukahduttaisi. Ilma loppuu rinnasta. Mutta se on vain hetken kokemus, joka menee silläkin kertaa pian ohi ja jo seuraavalla kotikäynnillä on sopeutunut vallitsevaan olotilaan. Ihminen turtuu. Koetaan jo, ettei mitään ole tehtävissä koti-Karjalan palauttamiseksi. Aika on meitä vastaan ja mitä pidemmälle aika kuluu, sen vaikeammaksi palauttaminen käy. Loppuu akuutti tarve Karjalan palauttamiseksi. Näin kait myöskin laskeskellaan nykyisen rajan molemmilla puolin valtaa pitävissä. Palvelehan vetkuttelu heidän hyvinvointiaan”, esitti puhuja näkemyksiään jatkaen mm.

“Mutta, vaikka näin kävisikin, niin tiedetään, että Karjalan luonto elää; pellot vihertää, metsät huojuu ja kosket kohisee meistä huolimatta ja kun näin on, syntyy ajatus, ettemme sittenkään saa antaa periksi, emme saa luopua omasta synnyinseudustamme vapaaehtoisesti.

Näin ajatellen heräsi viime keväällä ajatus, että minäpä puuhaan kotiseutumatkan sukumme lähiomaisille, Emma ja Mikko Koskelaisen perillisille. Huoma sinkin, että minähän olen meidän perheen viimeinen, joka vielä pystyy kertomaan jälkipolville. Siirtämään muistikuvia tulevaisuuteen, niin että sitten joskus, jos Karjala olisi taas meidän, sen asuttavat tietävät missä asuvat.”

Omalla kyydillä

“Matkasimme omalla linja-autolla perille saakka, eli Tervajoen Lakialle mäelle. Näin saatoimme jo auto-

matkan aikana kertoilla sukujuurtemme historiasta ja elinoloista Karjalassa ennen sotiamme. Matkaajat tiesivät myöskin, ettei mitään rakennelmia ollut jäljellä. Kaikki oli purettu pois. Molemmat viime sodathan päättyivät 2-3 kilometrin etäisyydelle Tarvasaaren ja Repolan rannoille Viipurinlahdelle. Taitavan kuljettajan ansiosta pääsimme linja-autolla Lakialle mäelle asti. Tämä Lakiamäkihän oli ennen kyläosamme, Sahalanpuolen, kokoontumispaikka. Siellä iltaisin ja pyhäsin nuoret urheilivat, hieman varttuneemmat riijäsivat ja sitten vieläkin varttuneemmat pelasivat korttia, "piikin" raminää. Kun hyvää tuuria oli, niin maanantaiaamulla saattoi korttipaikalta löytää muutaman kymmenpennisen ja ostaa vaikka pienen tötterön pähkinöitä kaupasta.

Lakialta mäeltä haarautui 7 tietä. Yksi tie johti kotimme ja synnyinkotimme pihamaalle, jonne olikin vajaan kilometrin jalkapattikkamatka. Täällä saatoimme kohdata mitä aidoimman karjalaisen maiseman: kumpuilevat pellot luonnonkauniine kukkaketoineen ja metsäsaarekkeet kumpujen ylänneillä joihin ennen sulautui asuinsijat taloineen, rakennuksineen. Mutta nyt olivat rakennukset poissa.

Ja hyvä että olivatkin. Olisihan ollut masentavaa nähdä rakkaissa muistoissa elävät kotitalot rappeutuvina vieraiden asuttavina ja pihapolut tallattavina. Hyvä näin. Nyt kaikki oli neitseellisen puhdasta, koskemattonta jota peittosi sininen taivas lekottelevine pilven hattaroinen. Kotipihalta katsoen Lakianmäen suuntaan näkymä oli mahtava ja tunnelmaa nosti vielä pihapiirin tarina: Ennen sotia istutimme kuusiainan pellon ja talon rajaukseksi. Kuusiainaa oli osittain säilynyt ja kasvanut suuriksi puiksi. Kun laskimme, jäljellä oli 13 kuusta, joista yhdet kaksoset. Aivan kuten meitä Emman ja Mikon lapsiakin. Meitähän oli 13 joista yhdet kaksoset. Lisäksi puutarhamaaltamme löytyi yksi omenapuu, joka nyt oli alkanut tekemään omenia, aivan kuin heräten uuteen eloon sekin. Kaikkea ei vieras vallanpitäjä ole pystynyt tuhoamaan, vähiten kauniita muistojamme, jotka nyt saatoimme siirtää myöskin jälkipolville."

Myllykoski

"Palasimme takaisin Lakialle mäelle ja suuntasimme Myllykoskelle, paikalle jossa sijaitsi Possnlinnan mylly ja saha. Oli pakko käsin koskettaa koskessa virtaavan Tervajoen vettä, joka muutamaa sataa metriä alempana tarjosi ennen uimapaikan Riihvongassa. Aikaa kuitenkin kului niin paljon jo tähän mennessä ettemme tällä kertaa ehtineet Riihvonkaan emmekä Karpilan Harjunniemen sen huikaisevan kauniille rantamaisemalle. Sinne päätimme mennä seuraavalla kerralla.

Vielä tutustuimme Tervajoen keskustaen ajaen Alahovin navetalta vanhan Haminan maantien kautta Viipurin tielle. Kylän keskusta oli täydessä käytössä. Vanhoja rakennuksiakin oli vielä pystyssä, kuten 1853 perustetun Tervajoen kansakoulun vuosisadan vaihteessa rakennettu kansakoulukin, tosin nyt käyttämättömänä.

Tervajoelta matkasimme Viipuriin, joka kuuluu jo jokaiseen matkaan itseoikeutetusti. Viipurissa tutustuimme torikauppaan ja nautimme kahvit Pyöreässä tornissa eli Pässinlinnassa."

Kohti kotia

"Niin sitten päättyi matka, johon olimme hyvin tyytyväisiä. Olimmehan saaneet käydä juurillamme ja siirtää tietoa karjalaisuudesta suoraan jälkipolville. Kar-

jalaisuudestamme, josta meidän sallittaneen olla ylpeitä. Vaikka Luoja on meitä heitellyt maailman turuilla, niin samalla se onkin vahvistanut meidän itsetuntoamme, tietoisuutta juuristamme. Olihan aika sotien jälkeen jolloin ei ollut hyvä korottaa ääntään maamme kohtalon vuosista eikä evakkoon johtavista tosiasioista. Totuus piti peittää verhon taa. Myöskin karjalaisuuden korostaminen oli hieman arka asia. Haettiin kotoa syyllisiä ja oltiin rähmällä itään."

Muistoja ei voi ottaa pois

"Mutta ajat ovat muuttuneet. Vaikkakaan emme enää jaksa oikein uskoa kotiinpaluun mahdollisuuteen, niin muistoihin meillä on oikeus eikä niitä meiltä saa pois otetuksi.

Näin Karjalan palautus on yhä toiveittemme listalla ja toivo elää se palaa ja ajoittain roihuaa ja sytykeitä- muistoja riittää. "Tulevaisuudeltahan voimme toivoa ja unelmoida tietoisena siitä ettei mikään oikeuden jumalatar voi taikoa meille Karjalaamme takaisin, niinkuin se ei myöskään voi estää meitä siitä unelmomasta."

Hyvä kuulijat. Käykää meidän Karjalassamme ja otakaa lapsenne mukaan matkalle. Näyttäkää heille, miten kauniin maan Luoja antoi meille asuaksemme vuosisadoiksi. Sen maan joka heimomme tällaiseksi on kasvattanut jollaisia me nyt olemme. Ja muistelkaa sitä onnellista aikaa lapsille kertoen siellä kotikonnuilla. Ei katkeruudella eikä vihalla, vaan kiitollisuudella saamastamme silloisesta hyvästä, lausui puhuja lopuksi."

Arpa on oikullinen. Sirkka Vinnikaisen ja Leo Leinon lahjoittama pääpalkinto, hedelmäkori palasi takaisin lahjoittajaperheeseen Miikalle, kuvassa oikealla.

Syystapahtumassa Karjala-talolla 21.10.95

... mä muistan kodin joen törmähältä. . .
nyt nokiset vain tiilet mättähältä käteeni sain, kun paikkaa kodin hain. . .
... syvältä nousee kiitos Luoja sulle, kun jälleen hetken täällä viettää sain. . .
oot synnyin seutu kovin rakas mulle, sun rantas niityt tuomet pihamaan.

Näillä sanoilla soi kaunis laulu Karjala talolla, kun sivusta seurasin Hannua ja Paulia. Kaverit istuivat vastakkaisilla puolilla pöytää. Hannu kuunteli edellä mainittua laulua, käsi poskella, haikeana, ehkä ikävän kyyneleet silmissäni en nähnyt hänen kasvojaan mutta oletin niin. Pauli tarttui Hannua kädestä, puristi, ystävä, kohtalon toveri. Lohdutti ikävää jota varmasti molemmat tunsivat menetettyä kotia ja Karjalaa kohtaan, tuskaa.

Muisteluksia Löytömäellä ja Koskelassa käynnistä 23.8.1995

Toini Ampujan 80 vuotispäivillä *Sirkka Vinnikainen* välitteli, kun kesällä -94 ei päästy käymään Löytömäellä vaikka siitä oli ennakolta ollut vähän puhuttakin.

Vuosikokous

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin *Heikki Koskelainen* ja sihteeriksi *Maija-Liisa Laakso* sekä pöytäkirjantarkastajiksi *Irma* ja *Pekka Koskelainen*.

Esitettiin ja hyväksyttiin toiminta- ja tilikertomukset sekä samoin toimintasuunnitelma ja talousarvioesitys. Toimintasuunnitelmassa pitäydytään entisissä raameissa ja mm. ensi kesänä on tarkoitus tehdä kotiseutumatka Viipuriin.

Suoritetun vaalin jälkeen on johtokunta kokonaisuudessaan seuraava:

puheenjohtaja *Hannu Koskelainen*

varapuheenjohtaja *Heikki Koskelainen*

jäsenet *Anne Niiranen*, *Sirkka Vinnikainen*, *Toini Pellikka*, *Pekka Koskelainen*, *Juhani Partanen*, *Pauli Vainikka*, *Ilmi Koskelainen*, *Maija-Liisa Laakso* ja *Hilkka Mattila*.

Tilintarkastajiksi valittiin edelleen *Terttu Lovén* ja *Pirjo Mäki-Korte*, varalle *Anja Laitinen* ja *Anneli Loivamaa*.

Edustajiksi eri yhteisöihin valittiin:

Karjalan Liitoon *Hannu Koskelainen*, var. *Heikki Koskelainen*, sukuseurojen kokouksiin *Toini Pellikka* ja *Maija-Liisa Laakso* sekä Ylläs yhtiöön *Heikki Koskelainen*, var. *Hannu Koskelainen*.

Kokouskutsut päätettiin ilmoittaa Koskelaiset lehdesä sekä kirjeitse.

Kokouksen päätössanat lausui *Heikki Koskelainen*.

Yhteystiedot

Puheenjohtaja ja Koskelaiset lehti: *Hannu Koskelainen*
Lankilantie 6 06450 Porvoo Puh. 915-549 504 fax 915-549 526

Varapuheenjohtaja: *Heikki Koskelainen*
Leppisaarentie 10 C 00830 Helsinki Puh. 90-7553 357

Sihteeri: *Maija-Liisa Laakso*
Adolf Lindforsintie 7 B 49 Puh. 90-5031 723

Rahastonhoitaja: *Hilkka Mattila*
Albertinkatu 9 B 24 00150 Helsinki Puh. 90-665 598

Matka-asiat: *Pekka Koskelainen*
Vuorenpeikontie 5 B 132 00820 Helsinki Puh. 90-786 380

Sukuviirin jakelu: *Pauli Vainikka*
Suonionkatu 5 B 45 00530 Helsinki Puh. 90-7016 121

Pankit, jäsenmaksut: *Merita Pohj. Haaga*
126230-518535
matkatili: Porvoon Osuuspankki 353854-24190

Niin syvältä se herkkä hetki minua koski. Kyyneleet polttivat silmiäni ja vieläkin kostuvat ajatellessani tuota näkyä, se oli niin herkkä ja tavallaan kaunis. Mieleeni tuli ajatus, että jos olis valta niinkuin on mieli, olisin sanonut pojat teille; mänkää kottii, mänkää Karjalaa.

RAIJA NIEMINEN

Tiukka aikataulu oli silloin estänyt tämän käynnin, mutta ajatus oli jäänyt itämään. Toinin syntymäpäivillä sovittiin että Löytömäki-retki tehdään ja *Sirkka* pääsee uimaan Löytöjärven. Soittelin yhteiselle ystävällemme *Mikolle* Karppilaan ja monien yritysten jälkeen sain yhteyden häneen ja sovimme kuljetuksesta Löytömäelle.

Retkipäivämme 23.8.95 aamu oli sumuinen. *Leo*, *Sirkka* ja *Marita* lähtivät Espoosta, minä, *Irma* ja *Laura* Kaarenkylästä. Vaalimaalla oltiin 7:15. Aamu valkeni aurinkoisena. Viipuri-kortti maksoi 170 mk/henkilö. Vaihdettiin myös markkoja rupliksi. Nollat seteleissä moninkertaistuivat. 7:45 esitettiin passit Suomen tullissa ja ylitettiin raja. Venäjän tullissa alkoi propuskosten, tulliselvityskaavakkeiden täyttö. Venäjän kielisten kaavakkeiden täyttö oli vaivalloista, mutta muutoin tullimuodollisuudet menivät sujuvasti.

Me menimme kumminkin

Tervajoella, Mikon pihalla oltiin 8:45. Meille oli varattu Löytömäelle kuljetukseen Lada Niva. Totesimme heti ettei joukkomme, 6 henkeä sopisi tähän autoon. Mikon kanssa oli sovittu edellä mainitun henki-

jatkuu seuraavalla sivulla

Ilmi Koskelainen oman nimikkotammensa juurella Runar Schildtin puistossa.

Pohjois-Haaga seura ry. kunnioitti ansioitunutta jäsentään *Ilmi Koskelaista*, istuttamalla hänelle nimikkotammen 1.10.94 *Runar Schildtin* puistoon Pohjois-Haagassa. *Ilmi* muutti Pohjois-Haagaan syyskuussa v. 56 ja liittyi kotiseutuyhdistykseen vuoden -57 alusta.

lömäärän kuljetuksesta, ja hän oli lupautunut sen järjestämään. Mikko oli kotona. Marssimme Mikon puheille. Mikko oli "sairas", makasi "reporankana" vuoteen pohjalla ja valitti huonoa vointiaan. Apua kuljetukseen ei ollut koko kylässä, ja vihjausipa hän vielä, ettei meillä Viipuri-kortilla ollut oikeutta mennä Löytömäellekään? Me menimme. Lada Nivaan sopi 3 henkeä ja minä ajoin omalla autolla perässä.

Tervajoella käytiin paikallisessa kaupassa. Meidän piti ostaa shampanja-pullo, mutta sitä ei kaupassa ollut. Systeemin mukaisen jonotuksen jälkeen päästiin tiskin viereen. Saimme myyjälle selitetyksi että ostaisimme hyllyllä olevan brändy-pullon ja pari pakkausta long-ringiä. Kaupan läheisellä aukiolla oli nainen myymässä neuleita. Naiset ihastelivat kaunista angora-villatakia, mutta kauppoja ei tullut, vaikka hinta oli kohtuullinen.

Ajaa köröteltiin Tervajoen kylän läpi. Asfalttitie päättyi siihen mihin kyläkin. Siitä eteenpäin Vanhakylä-Löytömäki tie oli kuoppaista vanhaa tienpohjaa. Käännyttiin Löytömäen tielle. Tietä oli hyvän matkaa sorastettu, mutta tasaus puuttui. Lada Niva pomppi edellä ja piti melkoista vauhtia. Me tulimme perässä varoen kovasti kiviä ja kuoppia.

Äitien kotipaikan pihapiirissä

Löytämäki 10:00. Oltiin Sirkkan lapsuuden kotipaikalla. Sirkkan, Luran, minun äitien kotipaikan pihapiirissä. Minä en enään paikkaa olisi tunnistanut mutta Sirkka ja Leo muistivat sen heti, parin vuoden takaisesta käynnistä. Tutkittiin pihapiiriä. Muisteltiin menneitä lapsuusaikoja. Sirkka liikutui kynneliin, siinä entisiä leikkipaikkoja katsellessaan. Villiintyneitä kukkasia kasvoi vielä pihassa. Käveltiin entisten peltujen poikki, tiheää pajukkoa ja puustoa kasvavan Löytöjärven rantaan. Hetken hakemisen jälkeen löytyi se vanha uimarantakin, tosin vähän puskistuneena.

Ihailtiin kaunista maisemaa joka avautui rannasta järvelle. Muistissani ei ollut mielikuvaa, kuinka kaunista täällä saattoi olla. "Leksa" ehti ensimmäisenä kastamaan itsensä järvessä. Sirkkan huudellessa neuvoja hän haki "lattakiveä" järvestä. Tasapäinen suuri laakea kivi oli ennen näkynyt jonkun sentin vedenpinnan yläpuolella, mutta nyt vesi oli hiukan korkeammalla kuin silloin ennen. Sirkka ja Marita menivät myös uimaan. Kuvattiin kun he kaikki olivat "lattakivellä". Minäkin kävin uimassa. Vesi oli lämmintä. Aurinko helotti taivaalta. Oli kuin silloin ennen. Lapsuudessa.

Uimisen jälkeen meillä oli "picnic" hetki. Nautittiin brändy-maljat, syötiin eväitä ja lekoteltiin aurin gon paisteessa niityllä. Niityn Sirkka muisti olleen hevosien laitumena ja siinä oli kasvanut lyhyt, tasainen ruohokenttä. Nyt siinä rehotti pitkää heinikkoa ja pensaita.

Parituntisen, miellyttävän tauon päätyttyä palasimme takaisin autoille. Katselimme ympäristöä ja entisen Löytömäen kylän paikkaa. Kuljimme kylätietä pitkin. Muisteltiin. Päätimme kokeilla olisiko mahdollista päästä vanhaa tietä pitkin, edelleen Koskelan kylään. Koskelle.

Kävelen Koskelaan

Tuumasta toimeen. 12:30 ajoimme entistä Löytömäen kylätietä kohti Koskelaan. Tanssilavan paikka osoitettiin urheilukentän aukeaman kohdalta. Vanhaankylään

menevä tienristeys ohitettiin. Siinä risteyksen lähellä oli ennen Löytömäen koulu. Noin 2 kilometriä päästiin vielä autoilla etenemään, sitten edessä oli suora-pakko josta ei ollut läpi pääsyä. Jätettiin autot siihen.

13:00 jatkettiin matkaa kävellen. Mukanani olleen kartan perusteella arvioin matkaa olevan vielä noin kaksi kilometriä. Rapakko-osuuden päätyttyä, tie oli osin ajokelpoistakin. Oli varmaan käytetty metsäautotienä. Kävelymatka sujui rattoisasti tarinoiden, ja melkein pä yllättäen avautuivat Koskelan kylän pelto-aukeamat eteemme. Entistä kylätietä kulkiessani, pyrin kuvittelemaan minkälainen kylä taloineen oli aikoinaan ollut. Talot olivat sijainneet lähellä kylätietä Koskelan joen molemmin puolin. Vanha Perämäen paikka, (Myllynen ennen sotia) paikallistettiin. Täällä oli minunkin isä syntynyt ja perheellistyttyään muuttanut Vanhakylän Vaivasniemelle.

Koskelan kosken sillalta, kosken niskalla, katsottiin alaspäin koskea ja kosken vieressä olevaa paljasta kalliota. Tähän kallioon toivoi Hannu, Koskelaisten suvun vaakuna hakattavan ja säilyvän vuosisatoja esipäin. Sillalta ylöspäin katsottuna näkyi rehevien puiden reunustama suvanto jossa vesi juohevasti virtasi koskeen. Kaksi venäläistä nuorukaista oli virvelöimässä sillalta suvantoon päin. He katselivat hieman hämmästyneinä, että mistä me sinne olimme ilmestyneet?

Paluumatkalla ihastelimme vielä entistä kylämaisemaa. Sää oli aurinkoinen. Poutapilvet leijuivat taivaalla. Ihmettelimme kuinka kauniin paikan esi-isämme olivat aikoinaan löytäneet. Paluu sujui joutuisasti, vaikka jaloissa tuntui jo kävelyn rasitus. Helpotuksen huokaus pääsi naisilta kun autoille saavuttiin. Automatka takaisin Mikon pihalle sujui kommelluksitta.

Viipuriin

15:00 hyvästeltiin autokuskimme ja käännettiin autojemme nokat kohti Viipuria. 16:00 pysähdyttiin torin reunalle ja kierrettiin katsomassa torin myyntipöytiä. Kristallia oli paljon kuten ennenkin. 16:30 ajoimme autot hotelli "Gruspan" parkkipaikalle. Parkkipaikkavahti salli ystävällisesti jättää automme sinne kun selitimme käyvämme nauttimassa Viipuri-korttiin sisältyvät kahvi voileivät, eikä se veisi puolta tuntia kauempaa.

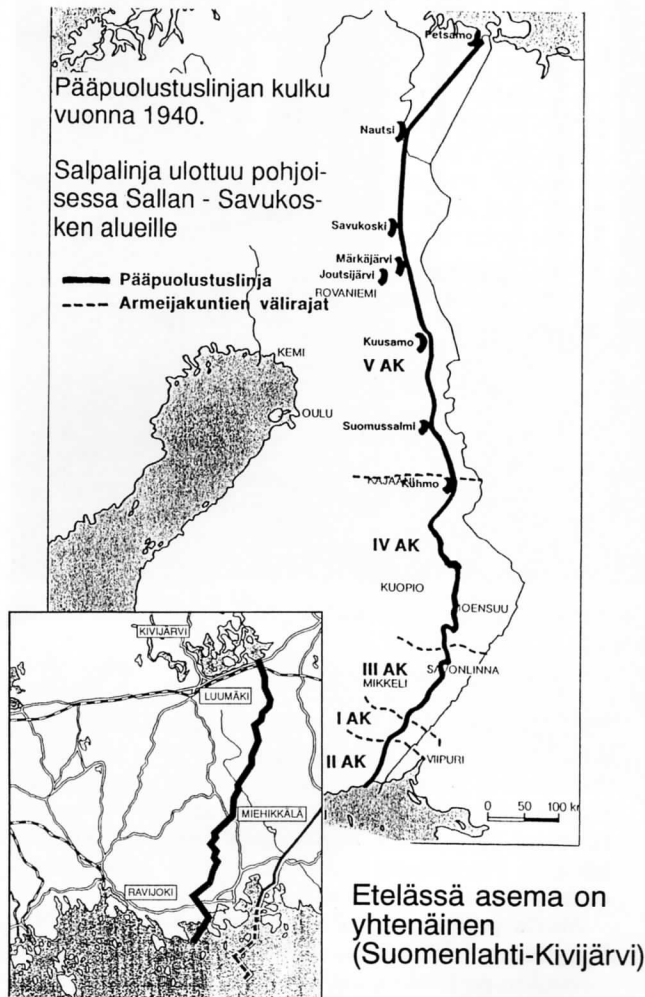
Leo päätti käyttää loput ruplat bensiinin ostoon läheisellä Nesteen huoltoasemalla. Ensimmäisten liikennevalojen jälkeen käännyttäessä poliisi pysäytti Leon. Jäimme odottamaan. Poliisi osoitti turvavyötä ja selitti käsillä. Pysähtyessämme maantien varrella puolukan ostoon, kysyin Leolta pysäyttämisen syytä? Leo kertoi ettei hän ensin ymmärtänyt mitä poliisi halusi kun se näytti turvavyötä ja sanoi: rupla, rupla. No, hän sanoi ettei ruplia ollut, kaikki loput meni bensiinin ostossa huoltoasemalla.

Sakot tuli

Poliisi osoitti edelleen turvavyötä ja näytti panemaan sen kiinni. Silloin Leo oli käsittänyt että kyse oli sakosta, kun turvavyö ei ollut käytössä. Leo antoi 50 markkaa ja sai poliisilta takaisin valtavan tukon ruplia. Sakko lienee ollut alle 10 mk suomen rahassa. Osetettiin puolukoita kotiin viemiseksi.

Venäjän tulliin tulimme 19:00. Oli jonotusta. Tullista selvittiin 20:00. Taxfre:ssä nähtiin vilaukselta ystävämme Mikko ostoksilla. Oli mies yllättävästi tervehtynyt päivän aikana, ja matkalla Suomeen! Suomen tullissa

Sotamuistoja “Salpalinjalta”

Kiviestettä Rutolassa. Lähde: Länsivaara-Tolmunen, SALPA-ASEMA -SODAN MONUMENTTI, Pv.Koul.Keh.Kesk.

SA-kuva

näytettiin passit, eikä muuta tarkastusta suoritettu. 22:00 mentiin Kymen motelliin syömään. Siinä ruokaillessa todettiin että retkemme oli onnistunut loistavasti. Sää oli ollut fantastisen hieno ja kaikki muukin oli mennyt melkein nappiin. Kello 24:00 oltiin kotona Suomenkylässä. Vaunussa.

Ehkä ensi kesänä taas !!!

PEKKA

Oli kuulas toukokuun illansuu Haminassa 1944. Jv.koul.kesk.17 11 komppanian toisen joukkueen ensimmäinen puolijoukkue marssi Iso-Ympyräkadun puoleisilta punaisilta tiilikasarmeilta linnoitusvallien lomitse kohti varuskunnan saunaa. Oli täisauna päivä. Vanhoihin tamperelaisiin asepukeihin pukeutuneet alokkaat ehtivät vallien kohdalle, kun katseet kääntyivät itäisen taivaanrannan horisonttiin: “Pojat, nyt mennään!” eikä siinä muuta tarvittu, joukkueenjohdaja alik. Tolvanen ensimmäisenä, kirmaistiin valleille seuraamaan jännittävää ilmataistelua, etelästä jyräsi pohjoista kohti vihollisen lentolaihue ja sitä vastaan pohjoisesta omat hävittäjät. Jossakin Virolahdella merellä Siikasaaren yllä, arveltiin paikallistaa tapahtumapaikka, syntyi ikimuistettava ilmataistelu. Oli mahtava elämys seurata, miten omat koneet ahdistelivat viholliskoneita ja joka näytelmä huipentui oman koneen pudottaessa vihollisen Suomenlahteen ennenkuin venäläiskoneet ehtivät paeta takaisin. Venäläiskoneen syöksyessä merta kohti kajahti valleilla sellainen HURRAA kuin intoa täynnä olevista 17-vuotiaista tulevista rintamajermuista vain tulla saattoi.

Niin sitten palattiin rivistöksi ja marssi jatkui saunalle. Vaatteet ripustettiin täihuoneen naulakkoon, johon saunamajuri lisäsi kuumuutta niin, että täit kärventyneinä tippuisivat vaatteista. Me sensijaan menimme oikeaan saunaan lauteille löylyyn ja mikäpä olikin mennessä, kun mieli oli korkealla.

— Puotettiinpas yks ryssä perkele!

— Joo, ja pakillinen täitä!

“Ja me oltiin sankareita kaikki, kaikki armaan synnyinmaan...”

Enpä sitä osannut silloin aavistaa, että tuo ilmataistelu käytiin tulevan kesänviettopaikkamme “ilmatilas-
sa”.

Salpalinjalla

Talvisota päättyi välirauhaan 13.3.1940. Sanansa mukaisesti se jäi välirauhaksi ja sen myöskin sodanjohdomme heti tiesi sillä, vain viikko Moskovan rauhanteon jälkeen määrättiin linnoitustyöt aloitettaviksi uudella itärajallamme. Erityisesti itärajan eteläosa Suomenlahdelta Kivijärvelle tuli tehdä erittäin vankaksi. Näin sai alkunsa nykyisin jo paljon paremmin tunnetuksi tullut puolustuslinja Salpalinja. Salpalinjahan on tullut tunnetuksi retkeilykohteena turisteille sekä on järjestetty oikein Salpavaelluksia. Tiedotusvälineissä on kuvattu Salpalinjan alkavan Suomenlahden Virolahden pohjukasta. Tässä on virheellinen maininta, sillä linja alkaa Ravijoenlahdelta. Paikalta missä moni sukuseuramme jäsenkin on käynyt vierasilla, sillä kesämökkipi sijaitsee juuri sillä paikalla mistä Salpalinja työntyy Suomenlahden rantaan Ravijoenlahdella.

Kun linja on tullut näinä aikoina kuuluksi, niin kerron Salpalinjasta niiltä osin, mitä se näkyy ja koskettaa jokapäivästä mökkelämääme.

Kesämökki Salpalinjalla

Kesällä 1974 haimme rantapaikkaa lomanviettoamme varten. Ehtona tontin sijainnille oli, että sen tulee sijaita mahdollisimman lähellä synnyinseutuamme Karjalassa. Ilmoitimme rajaseudun lehdissä ja eräs paikka ilmentui Virolahden Ravijoelta Siikasaaren kainalosta. Matkaa linnuntietä Pirkon kotiin Rakkolaan ja kotiini Tervajoelle oli kumpaankin noin 50 km. Joten kotinurkilla oltiin.

jatkuu seuraavalla sivulla

Kuva Koskelaisen rannasta Ravijoenlahden Kiilarannassa jossa Salpalinja tavoittaa Suomenlahden vedet. Kuvan keskellä hämmöttää Venäjän aluevedet. Valtakunnan rajalle on matkaa 10 km.

jatkoa edelliseltä sivulta

Tosin tonttia rasitti tankkieste rannan tuntumassa samoin kuin puolustuslaitoksen omistama betonibunkkeri taaempaan metsänrinteessä. Mutta, kun ei niistä enemmälti kerrottu olevan haittaakaan, tontti ostettiin ja alettiin rakentaa. Tankkiesteestä myöhemmin sitten saimme jyrkeviä kiviä laituria varten ja veden täyttämän korsun etuosaa käytettiin kylmiönä ja naapuri juoksutti korsusta kasteluvettä kasvimaalleen.

Niin sitten vuodet vierivät

Isänmaallisuutta ja isänmaata alettiin jälleen arvostaa sekä maan kohtaloon vaikuttaneita muistoja tallentaa. Näin meilläkin: huomattiin, ettei se tankkieste oikeastaan häiritsevä ollutkaan, päinvastoin. Niinpä päätettiin, ettei esteestä enää kiveäkään siirretä pois ja että korsukin voitaisiin tyhjentää vedestä avaamalla salaoja. Näin tehtiin. Korsua ympäröivä metsä siivottiin ja vieraammekin alkoivat kiinnostua "sotamuseostamme". Korsumaastoa lähemmin tarkastellessa havaitsimme aluksi yhden kivetyn vajaat kaksimetriä halkaisijaltaan olevan ampumapoteron ja kun samasta linjasta loivahkosta kuusikosta n. 50 metriä korsun takamaastosta löytyi lisää kaksi sekä etelämpää maan painautumia kuin yhden miehen ampumapesäkkeitä, olikin johtopäätösten teon aika.

Puolustusasemat

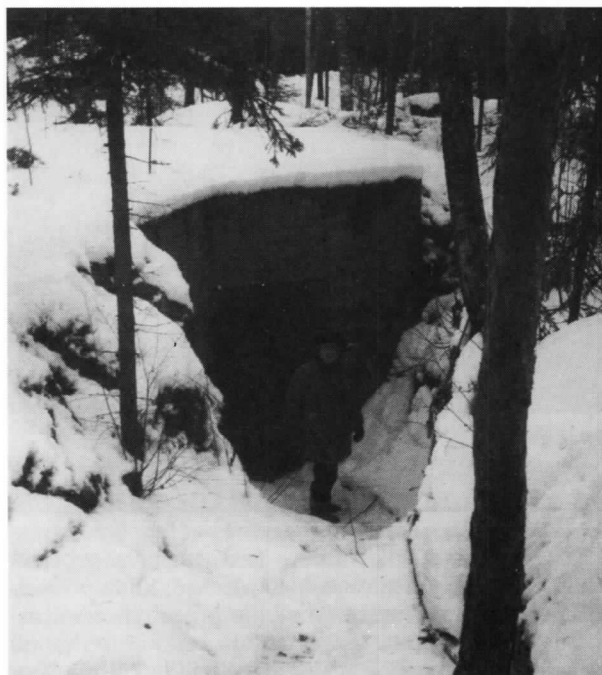
Salpalinja alkoi tankkiesteiden osalta Ravijoenlahdelta läheltä kesämökkipaikkaamme kun bunkkerilinja sensijaan alkoi ulompaa läheltä Siikasaaren kärkeä. Maalamme oleva bunkkeri on 20 miehen majoituskorsu ja järjestyksessään n. 39. Miehistökorsun katolla on tähtystyskupu. Se oli 10 tonnin painoinen varustettuna tähtystysaukoilla niin että 360 asteen tarkkailu kävi mahdolliseksi ja erityisvalmisteisella konepistoolilla voi myöskin karkoittaa tunkeilijat alueelta.

Tankkieste oli rakennettu kuution kivistä neliriviin yhtenäiseksi jonoksi Suomenlahdelta Virolahden ja

Miehikkälän kautta Luumäelle ja Kivijärven kautta Saimaalle. Linjan rakentaminen aloitettiin 1940 Ravijoenlahdelta ja rakennustöihin osallistui välirauhan aikana 30.000 miestä ja 1944 35.000 miestä sekä muonitustöissä 2000 lottaa. Kokonaisuudessaan linja ulottui aina Petsamoon saakka vaikkakin suuremmalta osin työt tehtiin Virolahti-Luumäki linjalla.

Mutta palataan tontillemme. Ampumapoteroiden löytäminen herätti lisää kiinnostustamme ja niinpä pyysinkin paikkakunnan asukasta, sotaveteraani *Onni Kuokkaa* tutustumaan alueeseen ja antamaan oman näkemyksensä "sotalöytöömme", jonka ensimmäistä poteroa luulimme aluksi vesikaivoksi. Näin kertoi Onni Kuokka:

— Puolustuksessa on oletettu vihollisen nousevan

Bunkkeri talvisessa asussaan. Vain etuseinä erottuu ympäröivästä maisemasta. Kuvassamme Pirkko nousemassa maan pinnalle.

maihin Siikasaareissa ja pyrkivän Salpalinjan taitse katkaisemaan valtamaantien Ravijoen kohdalla. Tämän operaation torjumiseksi tämä paikka olisi ollut erinomainen maastollisesti, sillä tämän länteen viettävän loivahkon metsärinteessä edessä oli silloin peltoaukea ja taustalla kymmenmetrin kalliojyrkäne. Nämä kolme poteroa olivat konetuliaseille ja vasemmalla sivustalla yhden miehen ampumapoteroita. Näistä asemista olisi ollut hyvin tehokasta ristitulella pysäyttää vihollisen eteneminen tuohon etumaastoon. Siihen olisi tuhattu kaikki, kertoili veteraani Kuokka, joka itsekin oli välirauhan aikana Salpalinjaa rakentamassa.

Varsinainen puolustuslinjahan oli suunnattu päinvastaiselta, eli Ravijoenlahden suunnalta tulevalle hyökkäykselle.

teen alapuolella oleviin kuljetusvaunuihin.

Tällä alueella on vielä nähtävissä neljän parakin perustat. Kerrotaan, että marsalkka *Mannerheim* oli vierailut täällä, tutustunut laitteisiin, kylpenyt ja uinut Vähäjärven, niin, että saunaperustatkin löytyivät kunhan tehdään tehoetsintä.

Nämä Vähäjärven rannan rakennelmat kuten Ravijoellakin Villin louhintatyömaan ja Valkjärven varuskunnan parakit piti jatkosodan jälkeen purkaa pois "uhkana Neuvostoliiton turvallisuudelle".

Matkailukohteeksi?

Rasite, joka tonttia hankittaessa 1974 tuntui vähän harmittavan, on vuosien kuluessa muuttunut hyvinkin ar-

Ainoa maastosta erottuva osa bunkkerista on tähystyskupu, jota Hannu lumisena joulukuun iltapäivänä esittelee.

Marskin vierailu

Saatuamme myöhemmin haltuumme lisää maata alueelta, saimme myöskin lisää "sotamuseoaluetta". Nimitettiin: korsualueelta muutama sata metriä länteen sijaitse edellä mainitun kalliojyrkänteeseen ja Vähäjärven välimaastossa betoniasema, jossa korsuihin tarvittava betonimassa valmistettiin. Ja paljonhan sitä pitikin valmistaa sillä miehistökorsun katto oli 2,1 metriä ja seinät avoimilta osin 2,5 metrin vahvuiset. Betonia tarvittiin korsuun n. 560 m³. Siihen taasen 250.000 kg sementtiä ja 1.000.000 kg kiviainesta. Kun betoniaseman toimintasäde oli 5 km, niin tältä Vähäjärven asemalta voitiin toimittaa betoni koko Ravijoki-Siikasaaren alueelle. Betoniasema sijaitsi kalliojyrkänteessä loivemmassa päässä kalliolla josta massa lastattiin kalliojyrkän-

vokkaaksi, historialliseksi kohteeksi, joka kokonaisuudessaan sijoittuu n. 10 ha:n suuruiselle ranta- ja metsäalueellemme joten kohteen entisöimiselle ei ole esteitä. Entisöimisestä onkin jo käyty keskusteluja Puolustusvoimain päättäjien kanssa ja asia edistyy suotuisasti, joskin verkkaisesti. Alueesta saataisiin ainutlaatuinen kokonaisuus muistuttamaan 50 vuoden takaisista vaaran vuosista. Saataisiin tallennetuksi alkupe- räisnäköinen "puolustuslinjamuseo".

HANNU KOSKELAINEN

ERÄS KOTIMATKA Muisteluksia kesästä 1937

Lauantai-ilta kesäkuussa. Vanhakylän palokunnan lavalla oli palokunnan järjestämät illamat. Ohjelmassa oli iltapäivällä nuolenheittokilpailut, ilmakiväärillä ammutakilpailut ja jotain palokuntalaisten palontorjuntaan liittyviä kilpailuja.

Minä olin saanut luvan mennä katsomaan kilpailuja. Iltapäivällä saunan jälkeen läksin kävelen matkaan. Oli aurinkoinen ilma. Setäni Juhana osallistui innolla nuolenheittokilpailuun. Seurasin kilpailua. Ei setä päässyt palkinnoille. Ulkona oli kioski. Limonaadia ja muuta pientä. Juhana setä osti minulle limonaadia ja pumppernikkelin. Kyllä maistui. Illan hämärtyessä alkoivat lavalla tanssit ja minä sain komennon lähteä heti kotiin.

Kotipihallaan Vaivasniemellä 25.5.91: Pekka, Laura ja Kirsti. Taustalla olevasta metsästä kulki Pekan kirjoituksessa mainittu kotitie.

Kotimatvani kulki palokunnan lavalta Ristolan kaupalle. Ristolan kaupalla oli myös kylän postitoimisto. Siitä sitten Metson, Kurpan ja Päkin ohi Ampujan mäelle. Jäppisen kaupan ohi ja alas jokirantaan siitä uimapaikan sivuitse sillalle. Sirenin, myllyn ja sahan omistajan sauna oli siinä sillan pielessä. Saha ja mylly alapuolella. Saunan seinä oli yleinen ilmoitusten kiinnityspaikka.

Sillan yli mentyä ja lievästi vastamäkeen noustessa, mäen päällä oli räätäli Matti Metson talo. Metson talon ohitettuaani haaraudui tie Vanhakylän Elon talolle, jossa Eino Ampuja oli vahtimestarina. Tähän asti olin kävellyt, nyt läksin juoksemaan alas mäkeä Valkomäelle päin. Valkomäen alta tie haaraudui vasemmalle Mitikalle ja ylös Valkomäkeen Tervajärvelle.

Nyt alkoi metsäinen taival, noin neljä kilometriä koitiin Vaivasniemelle. Nousin juosten Valkomäkeä. Ilta alkaa hämärtyä. Valkomäen nousu hengästytti hiukan. Valkomäen päällä, hiekkakankaalla oli lämmin ilman henkäys. Juoksin ohi Tervahaudalle menevän tienristeyksen, minun tieni vei vasemmalle. Noin kolmensadan metrin päässä oli soramonttu jonka läpi tie kulki. Juoksin soramontun halki ja nousin tien mukana kankaalle. Tie jatkui, osin paljaita kallioita pitkin, osin märkiä painanteita sivuten tai kuivia sorauria pitkin. Metsäinen taival. Saavuin Lepikkoaholle.

Lepikkoahoksi sanottiin paikkaa josta tie erkani Vaivasniemelle, Selkätielle ja Tervajärvelle. Tasaista, jäkälää, varvikkoa ja mäntyä kasvavaa kuivaa hiekkamaastoa. Tämä oli Koskelaisen ja Laisin lasten leikkipaikka kun koulumatkalta palatessa tiet erosivat. Vaivasniemelle päin lähtiessä, tie nousee jonkin verran. Mäen

päältä pilkkotti Siikalampi puiden välistä. Siikalammen soraharju huokui lämpimiä ilmavirtauksia. Mutta. Sydäntä kouraisi, mielikuvat velloivat ja pelko jännitti jäseniä? Miksi.

Pelko johtui Vanhakylän entisestä myllyn- ja sahanomistajasta, joka oli hirttäytynyt Siikalammen harjulle, tiheän kuusen alle. Ruumiin oli löytänyt joku marjastaja syyskesällä pahasti mätänemistilassa. Tarina kertoi kuinka toukkia kuhisi silmäaukoista ja näky oli ollut kauhistuttava. Mielikuvat ja pelko saivat metsän varjot elämään.

Siikaharjulta alas Rapasillan Röpäkölle tulini vauhdilla, sivuille vilkuilematta. Rapasillan Röpäköni ylitin pitkospuita pitkin juosten, onneksi jalka aina osui pitkospuille. Kuiva kangasmaasto jatkui aina sähkölinjalle saakka. Sähkölinjalta tie laskeutui Tornatoimäelle. Tornatoimäen syrjään on pesiytynyt mäyriä (metsäsikoja), minä en niitä ole nähnyt. Pesien suuaukot olivat kyllä näkyvissä. Ilta oli hämärtynyt.

Pelko siivitti jalat. Kovaa vauhtia Tornatoimäkeä alas. Alhaalla usvapilvet, hallaa. Kylmä- ja lämminilma vyöhykkeitä. Kiisin kevyttä lentoa, jalat tuskin taspasivat maahan, vauhti tuntui kuin leijuisi ilmassa. Askel oli pitkä, kevyt ja lentävä. Metso Arvon pellon ohi vauhdilla. Vähän henkeä salpaa. Kapajärven suon pitkospuita pitkin varovaisemmin Kapaojan sillalle. Sillalla voin jo hengähtää. Pelko alkaa haihtua. Koti on lähellä. Turvallisuus tuntuu. Hengitys tasaantuu. Kävelen kotiin. Olen nälkäinen.

Iltapala, paistettua piimää lautaselle, kylmää maitoa päälle ja pala perunapiirakkaa. Kyllä maistui. Sitten nukkumaan, uni tuli hetkessä.

PEKKA KOSKELAINEN

LUCA GARGANO Suomen mestariksi

Porvoolainen tanssi-pop-yhtye *Press Twice* selviytyi Dance-, tekno- ja housemusiikin Suomen mestariksi viime joulukuun alussa pidetyissä SM-kilpailuissa. Orkesterin laulusolistina esiintyy Pekka Koskelaisen Leena tyttären poika *Luca Gargano* halliten laulun lisäksi myöskin rapia, kitaraa ja pergussiota.

Press Twice yhtyeen musiikista ja yhtyeen kokoonpanosta. Luca korostaa ettei *Press Twice* ole mikään tarkkaan suunniteltu levy-yhtiön kokoama bändi. *Press Twice* hoitaa kaikki asiat itse, eikä tahdo huijata yleisöä aukomalla keikoilla suutaan taustanauhan tahdisa. Periaatteena on tehdä tanssiteknopoppia ja olla rehellinen bändi.

RISTO KOSKELAISelta uusi runokirja

Risto Koskelaisen toissa vuonna julkaisema runokirja "SALAPERÄISTÄ UHOA" on saanut jatkoa 16.2.96 julkaistulla "ONPAS" runoelma kirjalla, josta sanomalehti Uusimaa kirja-arvostelussaan nimittää teosta "tunnetilojen kuvaukseksi" jatkaen:

— Koskelaisen kirjaa voisi oikeastaan sanoa postmoderniksi, se ei välitä vähääkään säännöistä, kuinka kokoelma kootaan. Mopoilijan ohjeet pulpahtavat milloin runojen välistä, milloin matkakertomuksesta Romaniaan. Ala- ja ylätyyli kisailevat tekstissä estottomasti keskenään, kirjoittaa Uusimaa.

Onaperäisellä tyylihylyllään kirja on ainutlaatuinen ja saanut myönteisen vastaanoton lukijoissaan.

Järvenpään kylän KOSKELAIS-hiihtäjiä

Leikkeitä TUL-lehdestä koonnut
Pekka Koskelainen

TUL n:o 10, 8.3.1932

TUL n:o 10, 9.3.1937

Kova 20 km

Arvo Koskelaisella ja
Viheriälehdolla.

Vahvialan Kilpaveikot järjesti sunnuntaina kansalliset hiihtokilpailut. Osanottajia ei ollut saapunut enempää kuin 37, mutta kun kilpailijat olivat tasaväkisiä, seurasi kohtalaisen runsasluukainen yleisö kamppailuja suurella jännityksellä. Kilpailujen päämatkalla 20 kilometrillä ottelivat Arvo Koskelainen ja Viheriälehto lujasti, Koskelaisen, joka oli lähdössä Viheriälehdon jälkeinen mies, voittaessa ainoastaan 17 sekunnilla. Ville Koskelainen keskeytti. Alle 21-v. hiihdossa piti Popinniemen Savolainen liiton mestaria Sahalaista hyvin lujilla. Tulokset:

20 km: 1) Arvo Koskelainen, VKV, 1.20.01. 2) L. Viheriälehto, HTH, 1.20.18. 3) J. Talikka, Talikkalan Toverit, 1.28.01. 4) T. Koskelainen, VKV, 1.29.04. 9 osanottajaa.

Arvo Koskelainen.

Alle 21-v. 15 km: 1) E. Sahalainen, VKV, 1.01.42. 2) J. Savolainen, Popinniemen Ponnistus, 1.02.18. 3) J. Halonen, Talikkalan Toverit, 1.04.12. 7 osanottajaa.

Alle 18-v. 10 km: 1) E. Liikanen, Esi-
saaren Yritys, 42.44. 2) A. Neuvonen, s:n, 43.22. 3) R. Koskelainen, VKV, 44.33. 13 osanottajaa.

Reino Koskelainen

on kuuluisaa hiihtäjäsukua. Onhan Koskelais-serkusten nimi yksi Suomen tunnetuimpia hiihtäjänimiä. Reino on talollisen poika Vahvialan pitäjästä. Syntynyt 19.4.1914 ollen olympiajoukkueemme kuopus.

"Saas nähdä miten äijän käy?" oli hänen lempilauseensa ja se tarttui pian koko joukkueeseen. Hän oli joukkueemme iloisin veitikka. Aina hyvä"ä tuulella, aina avulias ja verratton toveri. — Hän on jo ulkomuodoltaankin leikkisän näköinen: pyöreäkasvoinen harotukka, silmissä väikyy aina veitikka ja puheessa sorahtaa ärrä suorastaan herkullisesti.

Ammatiltaan Reino Koskelainen on maa- ja metsätöläinen. Luonnollisesti hän osasi hiihtää jo melkein pä ennen kuin kävelä. Tyypillistä hänen luonteelleen oli raskaan 30 kmn lopputaival: "Ajaa elin mie, että loppuun hiihän, vaikka piru veis" Hän tulikin 10:nneksi.

V. KOSKELAINEN
Tulevaisuuden "nimiä".

Työväen Urheilulehti n:o 9 1.3.1928

Komea Koskelais-velisarja
Antti, Ville, Kauko, Toivo ja Arvo, voittivat Viipur. piir. seurojenvälisen kilpailun.

Keihäskin lensi

TUL:n keihästilastossa vuodelta 1945 komeilee kärkeissä Tapio Rautavaara tuloksellaan 75.47. Seitsemäntenä tilastossa on Veikko Koskelainen jättäen taakseen mm. muutaman vuoden kuluttua maailmanennätyksen heittäneen Soini Nikkisen.

75.47 Tapio Rautavaara, OuT
71.39 Erkki Autonen, MäV
69.60 Viljo Nyman, PieT
64.02 Martti Eloranta, TKT
60.34 Pauli Vesterinen, OK
60.28 Yrjö Nyström, Viip
59.30 Veikko Koskelainen, HaE
58.96 Osmo Palander, JyT
58.63 Lauri Sundholm, LoLo
58.35 Uljas Kandolin, HTa
57.40 Atte Puskala, MäV
57.15 Eino Mattila, TKV
56.93 Soini Nikkinen, KiuT

Merkkipäiviä

Ida Hottinen 90 vuotta

Suvun vanhin **IDA HOTTINEN** os. Vainikka Hyvin käältä täytti 90 vuotta 15.9.1995. Hän on syntyisin Ter-
vajoelta ja Perämäen Helena Koskelaisen tytär. Merkkipäiväänsä Ida Hottinen vietti perhepiirissä kesäasunnollaan Hattulassa.

Kuvassa **Toini Pellikka** ojentaa äidilleen onnitteluruusut Koskelaisten sukuseuran puolesta.

Toini Ampuja 80 vuotta

Vietäessään 80-vuotispäivää, joutui **Toini Ampuja** kotonaan Porvoon Kaarenkylässä monilukuisan sukulais- ja ystäväpiiriin onnittelemaksi, kuten mm. Koskelaisten sukuseuran.

Toini syntyi Koskelassa Perämäen talossa josta vanhempiensa **Alinan** ja **Matin** kanssa muutti Vaivasniemelle Vanhaankylään. Avioiduttuaan **Eino Ampujan** kanssa he rakensivat oman talonsa Vaivasniemelle mistä evakkoon ja lopuksi Kaarenkylään viljelemään pientilaansa.

Toini on tunnettu seuraihminen ja ennenkaikkea "maailman matkaaja". Kiina-Australia-Amerikka - ym. maat on tullut käytyä. Virkeä elämän mieli ja valoisa luonne ovat tuttuja kaikille hänet tunteville.

Suku toivottaa virkeälle seuramme perustajajäsenelle ja matkaajalle antoisia matkoja ja mieleisiä tuttavuuksia matkaseuraksi.

PEKKA

Tuovi Koskelainen 80 vuotta

12.12.95 täytti Koskelaisten sukuseuran perustajajäsen **Tuovi Koskelainen** 80 vuotta. Vuosipäivää vietettiin 9.12.95, runsaan sukulaisjoukon läsnäollessa hänen Pohjois-Haagan kodissaan. Sukuseuran onnitte-
lus esittivät puheenjohtaja Hannu Koskelainen, varapuheenjohtaja Heikki Koskelainen ja sihteeri Maija-Liisa Laakso. Hannu piti päivänsankarille puheen, muistaten hänen aktiivisen panoksensa sukuseuran syntyyn.

Pohjois-Haagan seurakunnan pastorit olivat odotetuja vieraita, ja viihtyivät onnittelukäynnillä.

Tuovi on suvun tietopankki. Useasti olen kuunnellut hänen muisteluksiaan suvun vanhoista jäsenistä, heidän elämänvaiheistaan, tavoistaan ja kohtaloistaan, vanhoilla kotitahuvillaan Karjalassa.

Päivänsankarin myönteinen elämänsäsenne on tunnettu hänen sukulais- ja tuttavapiirissään, tästä osoituksena oli näyttävä kukkakimppujen määrä.

Mennään Viipuriin

Sukuseuran matkatoimikunta kokoontui Porvoossa 26.1.96 päättämään kuluvan vuoden kesäretkestä, joka tehdään 30. heinäkuuta Viipuriin. Matkanjohtajiksi valittiin **Pekka Koskelainen** ja **Raija Nieminen**. Matkalle lähdetään Helsingistä aamu kuudelta ja paluu samana päivänä puoleen yöhön mennessä.

Matkaohjelmassa on "picnic"-lounas Karppilan Harjuniemessä uunteineen ja samalla poikkeamalla käydään Karppilan hautausmaalla olevalla muistomerkillä.

Tämän jälkeen matkaa jatketaan Viipuriin jossa suoritetaan kaupunkikierto eri kaupunginosiin ja tutustutaan torielämään sekä lopuksi vietetään kahvihetki Pyöreässä tornissa. Yksityiskohtaisemmat kotimatkat tulee jokaisen suorittaa omatoimisesti, joskin matkanjohtajat pyrkivät avustamaan järjestelyissä parhaansa mukaan.

Matkaan tulee ilmoittautua **kesäkuun 10 päivään mennessä Pekka Koskelaiselle, os. Vuorenpaikantie 5 B 132 00820 Helsinki**. Puh. tiedustelut 90-786 380. Tarkemmat ohjeet lähetetään matkailijoille ilmoittautumisen jälkeen. Matkan hinnaksi arvioidaan 380 mk kaikkineen, sisältäen mm. viisumit ja ruokailut.

Passijäljennökset viisumihakemusta varten toimitettava matkanjärjestäjä **Aila Häggströmille 10.6.96 mennessä, os. Vähämoisiontie 125 47200 Elimäki**. Puh. 951-381 191.

KOSKELAISET

Päätoimittaja:	HANNU KOSKELAINEN p. 915-549 504 fax 915-549 526 os. Lankilantie 6, 06450 Porvo
Paino:	Porvoon Offsetpaino Oy
Julkaisija:	Koskelaisten sukuseura ry